

Eerste zondag in de Vdt C Deut. 26,4-10 Rom 10,8-13 Lc 4,1-13

Op deze eerste zondag van de Vasten krijgen we gewoontegetrouw de bekoringen van Jezus in de woestijn te horen, dit jaar in de versie van Lucas. Nadat de derde Evangelist Jezus' doop in de Jordaan heeft verteld, waar de Heilige Geest op Hem neerdaalt en de stem van de Vader weerklinkt: *“Gij zijt mijn geliefde Zoon in wie ik mijn vreugde vind”*, volgt de geslachtslijst van Jezus. *“Deze Jezus, ongeveer dertig jaar oud, was de zoon van Jozef, de zoon van David, de zoon van Abraham, de zoon van Adam, de zoon van God.”* En deze Jezus wordt nu door diezelfde Geest naar de woestijn geleid, waar de duivel Hem veertig dagen op de proef stelt. De tegenstander begint zijn offensief met de woorden: *“Als jij de zoon van God zijt, verander dan stenen in brood”*. Alle bekoringen in de woestijn hebben te maken met dat zoonschap van God. Jezus is de Zoon van God want Hij stamt af van Adam die de eerste zoon is van God; en Hij heeft zopas bij de Jordaan van de Vader de bevestiging gekregen: *“Gij zijt mijn Zoon, mijn Welbeminde in wie Ik behagen schep”*.

Als wij bekoord worden – en wie wordt er niet bekoord – is het precies daarin: in ons toebehoren aan God, in onze verwantschap met God als zijn beeld en gelijkenis, in de band van liefde met onze Schepper. Want Adam, dat zijn wij; en de nieuwe Adam, Christus, dat zijn wij zoals we oorspronkelijk bedoeld zijn als beeld en gelijkenis van God en bestemd zijn te worden. Laat ieder dus gedurende deze Veertigdagentijd zich dieper bewust worden van zijn of haar kindschap Gods, van zijn of haar goddelijke afstamming, van zijn of haar waardigheid als zoon of dochter van God. Laten we deze afstamming telkens opnieuw bevestigen, in gedachten, met woorden en met daden van liefde en mededogen. Want als de duivel ons beproeft, hij die ook de splitter en tegenstrever wordt genoemd, dan is dat altijd om een wig te drijven tussen ons en onze goddelijke Vader. De duivel is de vernietiger van het vertrouwen, van het geloof, van de hoop en van de liefde.

Telkens als ergens het vertrouwen geschonden wordt, is de duivel aan het werk. Als mensen hun trouw aan God en aan elkaar opblazen, kraait de duivel victorie. Zonde is datgene wat ons van God en van elkaar verwijdert. Zonde is “vervreemding” van wie we echt zijn, van onze diepste identiteit die altijd een relationele identiteit is. We worden pas menselijk in de relatie, en als we die relatie schenden vervreemden we van onszelf. We

mogen ons in deze vastentijd de vraag stellen: “Waar, wanneer en hoe breng ik schade toe aan mijn relatie met God en met mijn naaste? En hoe kan ik dat herstellen?” Laat elkeen daar in deze vastentijd aan werken. Misschien is het mijn consumptief gedrag dat de relatie schendt, misschien is het mijn zelfgenoegzaamheid en arrogantie, misschien mijn luiheid, mijn agressie, mijn ijdele glorie of mijn jaloersheid. Er zijn geen bekoringen “in het algemeen”: de duivel bekoort ieder volgens zijn eigen aard en neigingen. Maar altijd gaat het om het verbreken van de verbondsrelatie.

Dat is ook de reden waarom de liturgie van deze eerste Vastenzondag een geloofsbelijdenis laat klinken, zowel in de eerste als in de tweede lezing. De belijdenis van het geloof (het Credo) betekent immers het verbond bevestigen, trouw beloven en het vertrouwen herstellen. In Deuteronomium horen we een van de oudste geloofsbelijdenissen uit de Bijbel. De gelovige jood belijdt daarin voor het Aanschijn van God: *“Mijn vader was een zwervende Arameeër, die naar Egypte trok en er uitgroeide tot een talrijk volk. De Egyptenaren echter verdrukten ons en maakten ons tot hun slaven. Maar de Heer heeft ons met sterke hand en uitgestrekte arm weggeleid uit dat slavenhuis en ons gebracht naar dit land, een land van melk en honing”*. Ons aller vader is Abraham, een zwervende Arameeër, dat mogen we nooit vergeten, broeders en zusters. Geloven betekent gedenken dat wij afstammen van Abraham, dat wij nomaden zijn van geest, op weg naar het land van de toekomst, het hemelse Jeruzalem waar wij vrij zijn. Want onze God is geen afgod die ons tot slaaf maakt, maar een God die bevrijdt!

In Romeinenbrief uit de tweede lezing klinkt opnieuw een geloofsbelijdenis. Paulus zegt daar dat onze mond moet belijden dat Jezus de Christus is, door God de doden opgewekt. Christus is verrezen! Dat is de navelstreng van ons geloof. Het slavenhuis van de dood kon Hem niet houden, want onze God is geen God van doden maar van levenden. Aldus staat deze eerste Vastenzondag in het teken van de belijdenis van ons verbond met God, van onze trouw aan de God van Abraham en de God die in Jezus tot ons gekomen is. Hij werd mens zoals wij, onderhevig als wij aan de bekoring tot zonde, maar die door zijn trouw en gehoorzaamheid, de poort naar het Beloofde land weert openzette. Door Jezus hebben wij weer toegang tot het hart van de Vader. In Hem kunnen wij weer leven als Gods vrije en geliefde kinderen.
Br. Gueric OCSO